

פנויים לגמרי, פנויות לגמרי

ליד הבר: גברים, אוכל, בירה
הנשים לא תכרחה

צא חן בעיניו, הוא לא יסרב לה. זה אצלי לא עיקרון קדוש, להכיר נשים דווקא בדרך זו או אחרת... לכחורות הבאות בגפן אין סיכוי יים רבים לפגוש מישהו, אם לא

אחר פאכים כמו השופטים. בונזה, ואחרי מקום בוהמי כמו כסי. ה" פאב הזה נראה כאמצע. לפתע הוא מתעורר. למקום מגיע שייע גלור, אלילינעורי.

מופרע עליידי שיירת הצועדים הם דוחפים. ממשיכים להיצמד, מאזינים למוסיקה פנימית שלהם.

מתאימה לראש שלי

אל המקום מגיע עורך-הדין יורם שפטל, חביב, מרעיף חיו" כים לכל עבר, יוצק חיים באווירה הקפואה.

יורם הוא אורח-קבע במקום, מ" אז שנפתח לפני שלוש שנים. כאן הוא מרגיש נינוח, "מתלבש כהוויי תי, ללא תחפושת. בבית-המישפט עלי להקפיד בלבוש, כי המיקצוע מחייב."

הוא בא למקום עטוי תכשיטים וחרוזים עבודת-יד, מזכרות ממס" עותיו הרבים בעולם.

הפעם הוא בא לבר. בדרך-כלל הוא מגיע למקום בלוויית חברים או ירידות.

"אני מגיע לכאן לביילוי. זה כמו לצאת לבית-קפה. המקום אינו רע" שני, אינו מצועצע. האוכל מצויין. האנשים בסדר. האווירה נחמדה. אני לא אוהב את סוג האנשים הר" יושבים בבית-הקפה אלכסנדר ב" יהודה-המכבי, הבאים לראות, וכ" עיקר להיראות. אני לא משתגע

ומ שישי, שעה 5. אין נפש חיה בפאב נקסט, בדרך להר" יוסף, שהוא עכשיו IN לפנויים ולי פנויות. המקום נקי ושקט. בשעה 5.30 מתחילים להגיע צמדי-צמדים של נשים, וטיפטוף קל של גברים.

שעה 5.45: שיירות-שיירות של גברים מגיעות בבת-אחת, כאילו נדברו בנייהם.

שעה 6: פלישה המונית. גברים בכל הגילים, המידות והצבעים זור" מים לתוך הפאב, הצר מלהכילם. הם הולכים הלוך וחזור, הליכתם זור" קה, לכושם מרושל. ג'נסים מהר" הם, חולצות פרומות, מבליטות חזה שעיר וכרס נעה במלוא משמ" ניה.

הם זורמים מן החצר, נכנסים אל הטרקלין, צועדים כמו במסע-הלוך" ייה, עושים סיבוב וממשיכים להלך בקצב אחיד, מנוטוני, בשיירה אינ" סופית.

מדי פעם מתעכב מבטו של מי מהם על בחורה, ונודד כהרף-עין, בקצב המטרונום, אל חברתה. המקום כבר רוחש אדם, אבל הם ממשיכים לצעוד, לחפש לבהות. התזמורת מתחילה לנגן. רעש מחריש-אוזניים. מיספר זוגות ק" מים לרקוד בתנועת-מחול איטית. רבוקים זה לזה. מויעים. ריקודם

נשים באות בגפן: שלוש מוסקטריות
רק הגברים בחסונות סטחכים

תיוזמנה בעצמן, או אם ידיר כלש" הו לא יציגן לפני מכו. שרה ונירה, מזכירות בכירות, ככנות 40, יושבות בשולחן בודד, סועדות את ליבן ונראות מרוכזות בשיתה. הן מגיעות לכאן לעיתים "כי זה מקום סולידי, פתוח ונעים, לעזמת פאכים אחרים. שתי בחורות יכולות לשבת כאן בשקט ולשוחח בלי שאף גבר אחר יטריד אותן." "מאמינות שאפשר להכיר כאן ב"זוג", הן אומרות בנימה ובהבעה

נשים בקלות, וחלק מהגברים אף בא למטרה זו. אבל אינני נוהג להתחיל במקומות ציבוריים. זה נוגד את האופי שלי, ויש לי די הורמנויות להכיר. אני חושש גם פן אהיה מיטרד, אף שחלק מהנשים מגיע לכאן במפורש כדי שיתחילו איתן."

יורם, שהוא עדיין רווק, בן 40, אינו משתוקק להיכנס בעול-הג" שואין. "להיות רווק זה מדי כיף מכדי לרצות להפסיק עם זה", הוא

הנשים הפנויות מתלוננות. גנ אין הגברים המשועממים מביטינ

מפקקת. להצטלם? "שאלוהים ירחם... רק זה חסר לנו" במירפסת האחורית יושבים הא" נשים ללא-ניע. מעטים משוחחים ביניהם. היתר בוהים. ממתנינים ל" נס, מחכים שמישו יישעשע אותם, יזום שיחה, יעיר אותם מקיפאונם. בחורות נאות יושבות בשול" חנות סמוכים. אף גבר אחר אינו פותח איתן בשיחה. שולחים לעברן מבט חסר-הבעה.

אומר, "כשאני מתבונן בחיי הנשים אין של חרתי, המנהלים חיימיש" פחה יגיעים, לא מתעוררים בי רג" שייקנאה לסטאטוס שלהם. חסרו" נות חיי-הנישואין מושכים יותר את תשומת-ליבי מאשר יתרונותי" הם..."

מבט מיואש

אכן, יורם אינו מוכה כמבט את הבחורות הנחמדות מכל עבר. אבל אם תיגש אליו אחת שתמ"

לקוחה דאר

המקום מעניק הרגשה של בית..."

לקוח שפטל

מקום טוב באמצע"